

lente in februari

stop met klagen, de morgen
is mild, vogels fluiten in
de hagen, een dartel gezang

was je geheugen maar even
lang, je kon ontwaken
zonder een dode in je hoofd

we zijn als vleermuizen
met één vleugel aan deuren
vastgespijkerd, de weemoed
is een zwerver die bleef
wonen in ons bloed

maar hoor de vogels, de klank
van bronwater dat op rotsen
stuit en verder stroomt
gedreven door een zekerheid:
daar ligt de zee

het borrelt en bruist nu
in de hagen, verborgen meesters
spelen hun madrigalen

stop met klagen, ga
bij een blozende visboer
je voedsel halen

hij zal een praatje slaan
een lustig niemendal,
een leutigheid zoals
de leute van vogels
die opgaan in hun zang

Staf De Wilde